

Carte în limba română de
Magisterul Miltzen

Jo Nesbø

Liliacul

Volumul I din seria Harry Hole

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivără

1 Sydney

Ceva nu era în regulă.

La început, ofițerul de la pașapoarte — o femeie — îi zâmbise:

— Care-i treaba, amice?

— Totu-i bine, mintise Harry Hole. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când decolase de la Oslo via Londra și, după ce schimbase avionul în Bahrain, se alesese cu același loc de rahat de lângă ieșirea de urgență. Din motive de securitate, scaunul nu putea fi lăsat pe spate decât un pic și, până să ajungă la Singapore, șalele lui se făcuseră aproape terci.

Iar acum, femeia de la ghișeu nu mai zâmbea. Îi cerceta pașaportul cu un interes suspect. Greu de zis dacă fotografia sau numele lui o făcuseră, la început, să fie atât de binedispusă.

— Cu afaceri?

Harry Hole nutrea bănuiala că ofițerii de la pașapoarte din mai toate colțurile lumii ar fi adăugat și un „domnule“, citise însă că genul ăsta de politețe formală nu era

foarte răspândit prin Australia. Nici nu conta de fapt, Harry nu era foarte obișnuit să călătorească în străinătate și nici snob — nu voia decât o cameră de hotel și un pat, cât mai rapid cu putință.

— Da, răsunse bătând darabana pe blatul ghișeului.

Și, în clipa aceea, buzele ei se pungiră, se făcură urâte și articulară, pe un ton apăsat:

— De ce nu există o viză în pașaportul dumneavoastră, domnule?

Inima îi stătu în loc, cum se întâmpla — invariabil — când simțea iz de catastrofă. Poate că „domnule” era folosit doar când situația devinea gravă?

— Scuze, am uitat, bângui Harry căutându-se febril prin buzunarele interioare.

De ce nu-i putuseră lipi o viză specială în pașaport, cum făceau cu vizele standard? În spatele lui, la coadă, se auzea bâzăitul slab al unui casetofon portabil. Își dădu seama că e tovarășul lui de călătorie din avion. Cât durase drumul, ascultase aceeași casetă. De ce naiba nu-și amintea niciodată în ce buzunar își punea chestiile? Era o arșiță ca de iad, chiar dacă se făcuse în jur de zece seara. Harry simțea că începe să-l mănânce pielea capului.

Găsi documentul până la urmă și îl așeză pe ghișeu, simțindu-se nespus de ușurat.

— Polițist, deci?

Femeia de la pașapoarte ridică ochii din document și îl cercetă cu privirea, însă nu mai avea buzele strânsse.

— Sper că n-au fost omorâte ceva blonde norvegiene? chicoti ea și apăsa tare stampila pe foaia cu viza specială.

— Păi... doar una, de fapt, răsunse Harry Hole.

* * *

Holul de la sosiri era plin de ghizi de la agenții turistice și de șoferi de limuzine care ridicau cartoane cu nume, însă nu se vedea niciun Hole scris pe nicăieri. Era pe cale să urce într-un taxi când un bărbat de culoare, îmbrăcat cu blugi spălăciți și cămașă hawaiiană, cu un nas neobișnuit de lat și cu păr negru și creț își făcu loc prin multimea purtătorilor de cartoane și se apropie cu pași mari de el.

— Domnu' Holy, presupun! declară triumfător.

Harry Hole își trebuia în revistă opțiunile. Hotărâse să-și petreacă primele zile în Australia corectând pronunția numelui său de familie, pentru a nu fi confundat cu diverse despiciaturi și orificii¹. Însă „domnul Holy” era infinit mai preferabil.

— Andrew Kensington. Care-i treaba? rânji omul și înținse o mâna enormă.

Îl strânse atât de tare, încât Hole avu impresia că-și băgase mâna într-un storcător de fructe.

— Bun venit la Sydney! Sper că ai avut un zbor plăcut, continuă cu evidentă sinceritate străinul, ca un ecou al anunțului însoțitoarei de zbor, făcut cu douăzeci de minute în urmă.

Apucă valiza ponosită a lui Harry și porni către ieșire fără să mai arunce vreo privire înapoi. Harry se ținu aproape.

— Lucrezi pentru poliția din Sydney? îl întrebă, încercând să înceapă o conversație.

— Chiar aşa, amice. Aşa că ai grija!

Ușa batantă îl lovi pe Harry drept în nas, făcându-l să lăcrineze de durere. Niciun moment umoristic de doi

¹ În engleză, *hole* înseamnă „gaură”. (N.t.)

Respe bani n-ar fi putut începe mai aiurea. Își frecă nasul și înjură în norvegiană. Kensington îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Ale naibii uși, nu? zise.

Harry nu-i răspunse. Nu știa cum să reacționeze la genul ăsta de remarcă de la antipozi.

În parcare, Kensington descuie portbagajul unei Toyote mici, uzate, și îndesă acolo valiza.

— Vrei să conduci, amice? întrebă cu surprindere în glas.

Harry își dădu seama că se așezase pe locul șoferului. Firește, ce naiba, în Australia se conducea pe cealaltă parte a drumului. Însă locul de lângă șofer era atât de înțesat cu hârtii, casete și tot felul de gunoaie, că Harry preferă să se strecoare, cu ceva efort, în spate.

— Trebuie să fii aborigen, zise în timp ce ieșea pe autostradă.

— Se pare că nu poți fi dus de nas, domnu' polițist, răspunse Kensington, aruncând o privire scurtă în oglindă.

— În Norvegia vă spunem negri australieni.

Kensington rămase cu privirea atâtă în oglindă.

— Serios?

Harry începea să se simtă stânjenit.

— Ăă... voiam să zic că strămoșii tăi nu s-au numărat, evident, printre condamnații trimiși aici de Anglia, acum două sute de ani.

Voa să arate că știe câte ceva despre istoria țării.

— Aşa-i, Holy. Strămoșii mei au venit un pic înaintea lor. Cu vreo patruzeci de mii de ani mai devreme, ca să fiu mai exact.

Zicând acestea, Kensington zâmbi larg în oglindă. Harry își făgădui să-și țină gura o vreme.

— Înțeleg. Spune-mi Harry.

— OK, Harry. Eu sunt Andrew.

Cât mai ținu drumul, Andrew fu cel care purta greul conversației. Îl duse pe Harry spre King's Cross, trăncând fără oprire: zona asta era cartierul roșu al Sydney-ului, centrul comerțului cu droguri și, în mare parte, sediul mai tuturor afacerilor dubioase din oraș. Unul din două scandaluri părea să aibă ceva de-a face cu vreun hotel ori local de striptease aflat în perimetru acela de un kilometru pătrat.

— Am ajuns, zise brusc Andrew, trăgând mașina pe margine, apoi coborî și scoase din portbagaj valiza lui Harry. Ne vedem mâine, adăugă și, cât ai bate din palme, dispărură și el, și mașina.

Cu spatele înțepenit și cu un început de migrenă de la schimbarea de fus orar, Harry și valiza lui erau singuri acum pe trotuarul unui oraș care se lăuda cu o populație cam cât a întregii Norvegii, lângă splendidul Hotel Crescent. Numele era imprimat pe ușa de alături, lângă trei stele. Chestorul-șef al poliției din Oslo nu era o femeie recunoscută pentru generozitatea cu care asigura cazarea angajaților ei. Dar poate că n-avea să fie, până la urmă, chiar atât de rău. Mai mult ca sigur poliția beneficiase de o reducere pentru funcționari publici, iar camera era probabil cea mai mică din întregul hotel, își spuse Harry.

Și se dovedi că avusese dreptate.

2 Gap Park

Harry bătu șovăielnic la ușa șefului de la Serviciul Omoruri din Surry Hills.

— Intră, bubui o voce dinăuntru.

Un bărbat înalt și lat în spate, cu o burtă a cărei rotunjime era menită să impresioneze, stătea așezat lângă fereastră la un birou de stejar. Sprâncenele cărunte și stufoase îi ieșeau în evidență sub claiua de păr cam rărit, însă ochii săi ridăți zâmbeau.

— Harry Holy din Oslo, Norvegia, domnule.

— Ia un loc, Holy. Tare proaspăt mai arăti pentru ora asta a dimineții. Sper că n-ai dat o raită prin prăvălia băieților de la Narcotice, zise cu un hohot de râs Neil McCormack.

— E de la diferența de fus orar. Sunt treaz din zori, de la patru, domnule, explică Harry.

— Sigur că da. Am glumit și eu. Am avut, vezi tu, un caz de corupție la nivel înalt cu vreo câțiva ani în urmă. Și au fost condamnați zece polițiști, printre altele pentru că-și vindeau droguri între ei. Au început să dea de bănuit

fiindcă vreo doi erau mereu în alertă — în priză non-stop. Nu-i, de fapt, nimic amuzant aici.

Chicoti satisfăcut, își puse ochelarii și se apucă de răsfoită hârtiile din față lui.

— Așadar, ai fost trimis să colaborezi cu echipa noastră de anchetă la cazul lui Inger Holter, cetățeană norvegiană cu permis de lucru în Australia. O fată blondă, arătoasă, din ce văd în poze. Douăzeci și trei de ani, parcă.

Harry încuviașă din cap. McCormack era serios acum.

— Găsită de patru pescari pe partea dinspre ocean a Golfului Watson — sau, ca să fiu mai exact, în Gap Park. Aproape dezbrăcată. Leziunile sugerează că ar fi fost violată înainte să fie strânsă de gât, însă nu s-au găsit urme de spermă. A fost dusă în parc mai târziu, în puterea noptii, și aruncată de pe faleză.

McCormack se strâmbă.

— Dacă vremea ar fi fost ceva mai aspră, valurile ar fi dus-o sigur de acolo, însă aşa, a rămas prinse între stânci până a fost găsită. Nu s-au descoperit, cum spuneam, urme de spermă, iar motivul e că vaginul i-a fost spintecat ca un pește, iar apa mării a spălat-o foarte bine. N-am văzut prin urmare nici vreo amprentă, deși am putut stabili cu aproximație ora decesului...

McCormack își scoase ochelarii și își trecu palma peste față.

— Dar nu avem un făptaș. Și ce naiba o să faci în privința asta, domnu' Holy?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt.

— O să stai și-o să te uiți atent, în vreme ce noi punem laba pe nemernic. Pe parcurs, o să spui presei norvegiene ce treabă bună facem împreună — trebuie să ne

asigurăm că nu supărăm pe nimeni de la ambasada Norvegiei sau vreo rudă —, dar, în principiu, o să te bucuri de vacanța asta și-o să-i trimiti o carte poștală dragei noastre chestor-șef. Ce mai face, aproape?

— Bine, din câte știu.

— O femeie pe cinste. Ți-a explicat, presupun, ce se așteaptă de la tine?

— Până la un punct. Fac parte dintr-o investi...

— Super. Poți să uiți de toate alea. Uite noile reguli. Numărul unu: de acum înainte, ascultă de mine și numai de mine. Numărul doi: nu participă la nimic dacă nu ți-am cerut eu. Și numărul trei: un pic dacă ai sărit calul, te-am trimis acasă cu primul avion.

Regulile fuseseră enumerate cu zâmbetul pe buze, însă mesajul era limpede: jos labele, ești aici în calitate de observator. Și-ar fi putut aduce fără probleme echipeamentul de înnot și-un aparat foto.

— Înțeleg că Inger Holter era un soi de vedetă TV în Norvegia?

— O vedetă măruntă, domnule. Acum câțiva ani a fost prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Cred că, înainte să pătească ce-a pătit, era pe cale să fie uitată cu totul.

— Mda, mi s-a spus că ziarele de pe la voi fac mare tam-tam în legătură cu omorul ăsta. Vreo două au și trimis reporteri aici. Le-am oferit ce-am avut și noi la dispoziție, adică nu mare lucru, aşa că acumă o să se plătisească și-o să se care acasă. Ei nu știu de venirea ta. Îi au în grija dădacele noastre, aşa că n-o să trebuiască să ai de-a face cu ei.

— Mulțumesc pentru asta, domnule, zise Harry, care era cu adevărat recunosător.

Gândul că un ziarist norvegian lihnit după senzațional își putea băga nasul în ciorba lui nu era tocmai unul îmbucurător.

— OK, Holy, o să fiu cinsit cu tine și-o să-ți spun care-i mersul. Asta mi s-a transmis de la guvernator, în termeni cât se poate de clari: consilierii noștri municipali ar vrea o rezolvare a cazului cât mai rapid cu putință. Ca de obicei, totul are de-a face cu politica și cu măluia'.

— Măluai?

— Păi da, s-a calculat că somajul în Sydney o să crească cu mai bine de zece la sută anul ăsta, iar orașul are nevoie și de ultimul bănuț stors de la turiști. Acuși sunt și Jocurile Olimpice, în 2 000, iar numărul turiștilor din țările scandinave e în creștere. O crimă, mai ales una nerezolvată, nu-i chiar o reclamă bună pentru oraș, aşa că facem ce putem. Am înșărcinat cu acest caz o echipă de patru detectivi, plus că le-am dat acces prioritar la resursele poliției — computere, criminaliști, laboratoare. Și aşa mai departe.

McCormack scoase o foaie de hârtie dintr-un vraf și o cercetă cu o încruntătură.

— Ar trebui, de fapt, să lucrezi cu Watkins, dar, de vreme ce l-am cerut anume pe Kensington, nu văd de ce ți-ăș refuza solicitarea.

— Domnule, din câte știu nu am...

— Kensington e băiat bun. Nu-s foarte mulți polițiști indigeni care să ajungă la nivelul lui.

— Nu?

McCormack ridică din umeri.

— Așa merg lucrurile. Bun, Holy, dacă mai e ceva, știi unde am bârlogul. Întrebări?

— Aă... doar o formalitate, domnule. Mă întrebam dacă în țara asta „domnule” este modul corect de adresare către un superior sau dacă nu e un pic prea...

— Formal? Rigid? Ba cred că e. Dar mie îmi place. Îmi amintește că de fapt eu sunt șeful șandramalei ăsteia.

McCormack izbucni în râs și încheie întâlnirea cu o strângere de mâna în stare să rupă oase.

— Ianuarie e sezonul turistic în Australia, explică Andrew, în vreme ce se strecurau prin traficul din zona portului Circular Quay. Toată lumea vine să vadă Opera din Sydney, se dă cu barca și admiră femeile de pe plaja Bondi. Păcat că ai de muncit.

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Mă trec sudori reci când ajung prin zone pline de turiști.

Ieșiră pe New South Head Road, apoi Toyota acceleră, pornind către est, spre Golful Watson.

— Estul Sydney-ului nu e chiar ca mahalaia East End din Londra, explică Andrew, în timp ce treceau pe lângă un șir de case fișoase. Cartierul se cheamă Double Bay. Noi îi zicem Double Pay².

— Unde locuia Inger Holter?

— A stat cu iubitul ei în Newtown o vreme, apoi s-au despărțit și s-a mutat într-o garsonieră din Glebe.

— Iubitul?

Andrew ridică din umeri.

— E australian, inginer IT. S-au cunoscut acum doi ani, când a venit ea în vacanță aici. Are alibi pentru noaptea

² Joc de cuvinte: „Double Bay” (Golful Dublu) sună asemănător în engleză cu „Double Pay” (Plată Dublă). (N.t.)

crimei și nu-i tocmai prototipul unui criminal. Dar până la urmă... cine știe?

Parcări mai jos de Gap Park, unul dintre mulții plămâni verzi ai metropolei. Trepte abrupte de piatră duceau către suprafața bătută de briză a parcului, care se ridică peste Golful Watson la nord și peste Pacific spre est. Canicula îi izbi când deschiseră portierele. Andrew își pușe niște ochelari mari de soare care-l duseră pe Harry cu gândul la imaginea unui rege relaxat al pornografiai. Collegul său australian purta azi, nu se știe de ce, un costum strâmt. Lui Harry i se păru că bărbatul cu piele neagră și umeri lați arăta un pic comic atunci când acesta porni pe cărare înaintea lui, suind panta către priveliștea de sus.

Harry se uită în jur. Văzu către vest centrul orașului, cu Harbour Bridge, către nord plajele și iahturile din Golful Watson și, ceva mai departe, înverzitul Manly, suburbia din partea nordică a golfului. Către est, orizontul se curba într-un spectru larg de nuanțe albăstriei. Povârnișuri abrupte își coborau pantele către țărm, iar jos, în vale, valurile însipumate își sfârșeau lunga călătorie într-un crescendo bubuiitor printre bolovani.

Harry simți că i se prelinge o picătură de sudoare printre omoplați. Căldura îi făcea pielea ca de găină.

— De aici poți vedea Pacificul, Harry. Următoarea oprire e Noua Zeelandă, la cam o mie două sute de mile marine, zise Andrew scuipând un gogoloi de flegmă.

Îl urmăriră cu privirea până ce fu spulberat de vânt.

— Mai bine că nu era vie când a fost aruncată, zise. Sigur s-a lovit de stânci până jos; când au găsit-o, avea hălcii întregi de carne sfâșiată.

— La câte ore după deces a fost găsită?

Andrew făcu o grimasă.